

Hồi thứ tám mươi ba

BẢY NÀNG CƯỚP THUỐC

Võ công của Công tôn Chỉ một phần lớn do Cừu-thiên-Xích truyền thụ, nay con mắt bị thương, ngày giờ cũng chưa lâu lắm nếu động mạnh nó sẽ đau nhức vô cùng.

Bấy giờ thấy viên thiết tảo hạt bay đến, bảo sao ông chẳng kinh tâm cho được. Mắt trông thấy viên ám khí này bay thẳng vào bụng trong lúc nguy cơ nan giải, chưa có cách nào có thể chống được, ông nhứt quyết để cho cái bụng bị thương, nên xoay người qua, dùng chân hữu đá mạnh vào viên thiết tảo đang bay đến trước mặt.

Không ai có thể ngờ Cừu-thiên-Xích cùng một lúc phóng ra hai viên thiết tảo hạt, với dụng ý xảo diệu và vô cùng độc hại. Vừa trông thấy rõ ràng nó bay thẳng về Công-tôn-Chỉ, nhưng nó bay lệch cách người của ông này trên nửa thước, tiếng kêu ”o, o“ khoảng giữa vời và cắm mũi bay mạnh vào người của Hoàng-Dung.

Môn ám khí này biến hướng đi được do người nào võ công sâu rộng, có thể dùng chân khí chuyển nó đi theo ý muốn. Có khi thấy trúng lại thâu về, hoặc đưa sang tả, hoặc đưa sang hữu, hoặc bay lên cao, hoặc hạ xuống thấp, đều do người sử dụng nó muốn sao được vậy!

Ai ai cũng thấy Cừu-thiên-Xích xạ ra hai viên thiết tảo, nhằm ngay vào người của Công-tôn-Chỉ bắn tới, nhưng đường bay của viên thiết tảo đổi hướng là đà trên mặt đất.

Hoàng-Dung là người có cơ biến mưu lược lúc nào cũng để tâm phòng bị.

Sự đối phó của Hoàng-Dung cực kỳ mau lẹ. Trong khi gấp rút là dung ngay thế võ ”Thiên cân trụ“ mà đáp mạnh xuống đất. Một tiếng ”bách“ nổi lên, viên thiết tảo hạt đó đập mạnh vào vai hữu của bà.

Hoàng-Dung tự nhiên để cho người ta ám hại như vậy ư? Vì viên thiết tảo hạt có sức mạnh như vũ bão, đập mạnh vào vai làm cho bà tê buốt toàn thân và cánh tay hình như bị chặt đứt. Tiếng bách ”thứ hai bay vù vù tới đập mạnh vào cây roi đá cầu rơi xuống đất, làm cho bà xám mặt.

Từ lúc Hồng-thất-Công giao cho Hoàng-Dung chức vụ Bang chủ Khất Cái và ngọn đả cầu bổng, cây roi đánh chó này vùng vẫy khắp giang hồ, qua không biết bao nhiêu tay anh hùng hảo hán, tuy chẳng phải mỗi roi mỗi

thắng nhưng chưa bao giờ ngọn roi này rơi xuống đất. Hôm nay là ngày đầu tiên nó rơi khỏi tay của Hoàng Dung, chính vì hai nguyên nhân sau đây:

Một là: Cừu-thiên-Xích hứa với Hoàng-Dung hiển nhiên hai người phải ra tay đối phó với Công-tôn-Chỉ, vì vậy bà mới tung ra viên thiết tảo hạt để đánh Công-tôn-Chỉ giải cứu đồng bạn. Hai là: Cừu-thiên-Xích nghe Quách-Phù nói với Hoàng-Dung đã giết thác con "Trúc giáp" lấy da, nên bà mới tung ra viên thiết tảo thứ hai thử xem Hoàng Dung có mang bộ da "Trúc giáp" này hộ thân chăng.

Lúc này Hoàng-Dung chỉ cách khoảng bà ta chín, mười thước, nếu không có da thú hộ thân, chùng vào mình chẳng chết cũng bị thương nặng.

Võ-tam-Thông, Quách-Phù thấy rõ Hoàng-Dung đang luống cuống thì định chắc bà bị thương nặng, không như sự giả bộ lúc trước.

Dương-Qua đã nhìn thấy rõ ràng nên vung ngọn kiếm thiết huyền như vũ bão, đến nhặt cây roi đá cầu, mang lại trao cho Hoàng-Dung, đồng thời ngọn thiết huyền kiếm chìa thẳng vào ngực Công-tôn-Chỉ, với một luồng kinh phong như một quả núi.

Công-tôn-Chỉ chưa kịp cử kim đao ra đỡ, lại thấy mũi kiếm sấp tới ngay mình, liền nhảy vọt ra ngoài, cực nhanh, cách khoảng ba thước.

Công-tôn-Chỉ vô cùng kinh sợ, vì mới cách nhau chưa đầy hai tháng, cánh tay của tiểu tử bị cụt, võ công lại tiến triển phi thường.

Lão đưa mắt nhìn xem thấy Cừu-thiên-Xích mặt như giấy bạch hiển nhiên là kinh sợ những thế võ công kỳ ảo của Dương Qua...

Công-tôn-Lục-Ngạc đứng ở giữa cha và mẹ. Từ thuở ấu thơ đến giờ khôn lớn, nàng rất là không mến người cha, vì từ hồi nào đến giờ ông ta không có nói chuyện gì với nàng mấy.

Cho đến lúc nghe ông và Lý-mạc-Thu ở Đoạn-trường-Nhai nói chuyện về nàng, nàng áo não nghĩ đến cạp, beo, sư tử, tuy hung dữ cũng chẳng nở ăn thịt con thay! Còn ông vì người thiếu nữ mới quen mặt, mà nở tính việc hại con, thì ông không còn nghĩ chút nào về tình phụ tử thiêng liêng nữa.

Bây giờ lòng nàng muốn chết và quyết chết, cho nên không còn sợ sệt người cha nữa.

Nàng hướng về Công-tôn-Chỉ bước tới một bước, nói:

- Cha! Cha hãy nghĩ xem, thuở trước đã xuống tay làm cho mẹ của con tay chân tàn tật, lại còn cầm tù mẹ của con dưới hầm sơn động, lòng lang độc của cha, trên thế gian này rất ít, và đêm qua tại Đoạn Trường Nhai, cha đã cùng Lý-mạc-Thu nói những gì? Cha còn nhớ chăng?

Công-tôn-Chỉ kinh dị, vì ông với Lý-mạc-Thu đã lách mặt một nơi nguy sơn cấm đại nói chuyện với nhau, tin chắc ngàn muôn lần không ai có thể nghe được lời nói ấy.

Tuy ông ác độc có tiếng, nhưng đối với con ruột của mình mà mưu hại thì ông cũng hơi xấu hổ đôi chút! Bây giờ lại nghe chính miệng con gái mình tố

cáo lấy mình, ông không xanh mặt sao được? Cho nên Công-tôn-Chỉ lấp bắp hỏi:

- Ngạc-nhi! Người nói cái gì? Người muốn nói cái gì... Và ta đã nói những gì hử?

Công-tôn Lục-Ngạc điềm đạ trả lời:

- Cha đã bày mưu giết chết con gái của cha! Con không oán hận gì! Cha đã sanh ra, và cha đã giết, con cái nhứt định chịu chết để cho cha yên lòng! Vì một cô gái vô can với gia đình mà cha nỡ giết con! Nhưng, cha đoạt bình Tuyệt-đơn này để làm gì? Thuốc mỳ mẹ của con nhứt định không giao cho người ngoài. Cha hãy trả lại đây, hãy giao lại đây! Nói xong nàng bước lên hai bước toan giựt lại bình thuốc.

Công-tôn-Chỉ nhanh tay cho vào túi, cất bình linh dược, và hét:

- Im đi. Hồn xược. Bất hiếu! Mẹ con người coi người ngoài là trọng, chẳng nghĩ gì tình chồng vợ, nghĩa cha con. Một vợ phản chồng, một đứa con ngỗ nghịch, ngày nay ta tạm tha cho mẹ con người, và nhắc cho chúng bay nhớ, sau này có ngày nào đó, ta sẽ trả về cho mẹ con người một sự thích đáng. Hãy chóng mắt chờ xem.

Nói xong ông tuốt ngọn kim đao ra múa, nghe "ong ong", và nhún mạnh thân mình vọt ra ngoài.

Dương Qua nghe Lục-Ngạc nói với cha những lời kỳ quặc không rõ nguyên thủy ra làm sao cả? Chàng vung thanh thiết huyền kiếm cố chặn lại đường ra của Công-tôn-Chỉ, và kêu to:

- Công-tôn cô nương. Ta có một vài lời muốn hỏi thăm...

Công-tôn Lục-Ngạc nghe rõ lời chàng nói, vô tình chàng chạm đến vết thương đau, đang âm thầm chịu đựng, do đó nàng thẫn thờ rằng:

"Ta đã liều thân lấy thuốc, nhứt định không bảo cho chàng nghe đâu. Chỉ qua vài năm sau, tên chàng rền vang thiên hạ. Còn bây giờ ta có nói rõ cho chàng biết sự khổ tâm của ta, cũng chẳng ích gì. Hãy để yên vậy, cho khỏi sự đau buồn lòng chàng".

Suy nghĩ xong nàng cất tiếng nói:

- Dương đại ca? Có chuyện gì đó?

Dương-Qua nói:

- Cô nương vừa nói lệnh Tôn muốn giết cô nương? Và người con gái vô can là ai vậy? Cớ sao có chuyện kỳ lạ này!

Công-tôn Lục-Ngạc nói:

- Người con gái ấy là Lý-mạc-Thu và câu chuyện nó thế này...

Nói đến đây Lục-Ngạc ngập ngừng... nhưng rồi lại tiếp.

- Cha tôi tuy đối đãi với tôi như vậy, nhưng ông là kẻ sanh thành dưỡng dục, còn chuyện này phận làm con sao dám oán trách?

Cừu-thiên-Xích linh cảm có chuyện gì xảy ra nên mới hét to:

- Người nói gì lạ vậy? Hãy nói rõ xem nào?

Công tôn Lục-Ngạc quay đầu về Dương-Qua nói tiếp:

- Dương đại ca! Cái bình thuốc tuyệt tình đơn cha tôi đang cầm trong tay! Tôi... Tôi là đứa con bất hiếu nhất đời.

Nói đến đây nàng dần lòng không được chạy về bên Cừu-thiên-Xích nói to:

- Mẹ

Câu nàng nói "tôi là đứa con bất hiếu nhất đời" làm cho Cừu-thiên-Xích nghe qua, tưởng đâu Ngạc nhi chống lại cha, nhưng thật là nàng trái lời mẹ.

Trong đại sảnh có mười người, duy có Hoàng-Dung hiểu được rõ ràng ý nghĩa câu nói của Công tôn Lục-Ngạc mà thôi.

Công-tôn-Chỉ thấy cường địch đã rời rạc không hung hăng như trước, bèn nghĩ ra một kế mọn:

Trời xui cho con ác phụ mờ ám, mê tâm, đánh trúng Quách phu nhân viên thiết tảo hạt, ta hãy xúi bọn họ đánh nhau rồi thừa cơ trốn thoát.

Nghĩ xong kế hoạch này, Công-tôn-Chỉ cười to nói:

- Tốt quá, tốt thực, thế mới không uổng công cha đã yêu vì!

Ngạc nhi! Con với mẹ con giữ bên này, còn cha giữ ở đây, cái hiệu lệnh của tuyệt tình cốc chủ đã cho mọi người hiểu rằng, Tuyệt tình cốc đường vào thì có, lối ra thì không.

Vừa nói xong Công-tôn-Chỉ cử thanh kim đao nhắm vào Hoàng Dung chém mạnh một nhát từ trên tới dưới, quyết sát hại cho bằng được!

Quách-Phù cử thanh trường kiếm ra hộ vệ cho mẹ. Gia-luật-Tề đứng bên nàng, và đã cho nàng mượn thanh kiếm, nên chỉ còn có đôi tay không, chẳng làm gì được.

Công-tôn-Chỉ giương mắt nhìn trừng trừng mọi người... thâm nghĩ:

"Hảo tặc tử. Người có đôi tay không thì làm sao giao đấu với ta?"

Lưỡi kim đao giơ thẳng cánh búa mạnh vào yết hầu của Hoàng Dung.

Quách-Phù đưa kiếm lên đỡ, kêu một tiếng "keng".

Hoàng-Dung hô to:

- Phù-nhi hãy đề phòng.

Thì lưỡi kim đao lại chém xả vào người nàng, Quách-Phù đưa gươm ra đỡ "choeng" một tiếng cực mạnh, thanh trường kiếm trên tay nàng bị gãy hai đoạn.

Công-tôn-Chỉ, lưỡi kim đao vẫn múa tới tấp, lần này nhắm ngay cổ Quách-Phù vọt tới.

Hoàng-Dung cả kinh không biết làm thế nào, song nghĩ tới câu "mọi việc ở đời đừng quan tâm, nếu quan tâm ắt sanh ra loạn trí" mà Hoàng-Dung chưa nghĩ được một kế nào giải cứu cho con gái đang gặp hồi vạn tử nhất sinh.

Lục vô Song đứng kề hét to bảo Quách-Phù:

- Đưa tay mặt ra đỡ.

Tính mạng của Quách-Phù chỉ cách khoảng một hơi thở, thay lưỡi kiếm của kẻ địch như gió táp mưa sa, đến kề bên cổ.

Trình-Anh lại nói tiếp:

- Biểu muội đừng đỡ hãy lùi ra mau...

Vì Trình-Anh hiểu tâm lý của Lục-vô-Song. Lục-vô-Song rất uất hận vụ Quách-Phù chặt đứt cánh tay của Dương-Qua, khi thấy Quách-Phù tâm thần giao động, mới bảo Quách-phù đưa tay ra đỡ. Đưa ra cánh tay Quách-Phù làm sao có thể đỡ nổi chưởng kiếm, có phải là Lục-vô-Song cố tâm hại nàng chăng?

Trình-Anh đối với vụ cánh tay của Dương-Qua bị Quách-Phù chặt gãy, nàng chẳng biết làm sao, chỉ biết khóc mà thôi.

Bởi tánh ôn nhu hòa nhã, nên nàng cho rằng vụ này là bất hạnh và Quách-Phù quá lỗ mãng, còn Dương-Qua gặp lúc vận hạn mà thôi.

Đến khi nghe Lục-vô-Song lên tiếng quát gở, mới hiểu rõ lòng độc ác của nàng, tính lên tiếng cản trở, nhưng sợ lời nói của mình không kịp. Vì Công-tôn-Chỉ đã đưa ngọn kim đao kề vào tay Quách-phù rồi.

Chỉ nghe một tiếng keng, tay áo của Quách-phù rách ra một đường dài. Lưỡi kiếm dường như bị sức đẩy vô hình làm dội lại thiệt là một việc quái dị vô cùng. Thanh gươm mà gặp da thịt lại dội ngược, cánh tay của Quách-phù bị rách, không gãy, mà chẳng có một chút máu.

Trình-Anh, Lục-vô-Song hết sức kinh ngạc. Công-tôn-Chỉ và Cừu-thiên-Xích cũng kinh hoàng không hiểu ra sao cả. Quách-phù lui lại ít bước, đứng yên tĩnh nhìn Lục-vô-Song tỏ vẻ biết ơn.

Nàng này mới thiệt là trong lòng không chấp chứa hiểm độc! Lại nghĩ Lục-vô-Song đã vì nàng mà cứu mạng nên hướng về họ Lục nói to:

- Đa tạ thơ thơ... Tại sao thơ thơ biết rõ.

Dương-Qua ở tại đảo Đào Hoa rất lâu, nên biết rõ Hoàng-Dung hơn ai hết, bà nhờ có mũi báo đao mà đỡ thiết tảo hạt, chớ không phải mang da tây, da trúc gì cả! Và bấy giờ cánh tay của Quách-phù sắp bị thanh trường kiếm chặt vào, thì chàng rõ Quách-phù có mang "trúc giáp" công lực của nó chắc chắn hơn vách đá, tường đồng.

Dương-Qua nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Công-tôn-Chỉ dám cử kiếm xung kích nữa! Lưỡi kiếm công phá như đời non lấp biển còn chẳng làm gì được da thịt Quách-phù, thì dù cho gan mật cách nào cũng phải dừng tay.

Nếu mà ông biết được Quách-phù có trúc giáp hộ thân, thì không đến đổi tâm thần hốt hoảng bỏ rơi thanh kiếm như vậy!

Dương-Qua lại hướng đôi mắt nhìn qua Cừu-thiên-Xích và Công-tôn-Chỉ, thấy hai người này trở mắt nhìn nhau, cả hai đều vẻ oán hờn thâm độc. Hiện tại hai người đang kinh sợ.

Công-tôn-Chỉ tay cầm thanh hắc kiếm tuy nhỏ, nhưng sức mạnh có thể chặt vàng chẻ ngọc, dùng toàn chất thép xanh thực là võ khí lợi hại. Với lưỡi gươm này mà chém vào Quách-Phù chỉ rách mà không tổn hại đến thịt da, thật là một chuyện vô lý từ xưa đến nay trong đời ông... nên ông đứng sững sờ như pho tượng.

Dương-Qua cười lạnh lạnh nói:

- Công-tôn tiên sinh! Tiên sinh chẳng nhận ra cô gái này à?

Công-tôn-Chỉ với Lý-mạc-Thu ở trong Đoạn-trường-Nhai đến lúc trở về đại sảnh thấy số đông người mà chưa rõ ai là ai, bây giờ nghe Dương-Qua hỏi ông cũng muốn biết nàng này là con cái của ai... nên hỏi:

- Một đứa con gái bé bỏng như thế thì ta làm sao biết nó?

Dương-Qua nói:

- Vị cô nương này là con gái của Quách-Tĩnh, cháu ngoại Đào-Hoa đảo chúa, Hoàng Dược Sư. Nàng được ngoại tổ gia truyền tuyệt nghệ võ công, cho nên có xương đồng da sắt, toàn thân đao kiếm chẳng phạm. Lúc trước nàng đã dùng miệng phá "Cương Lan Kiếm của Hoàng-ý-Nhi" thì ông làm sao sợ hại nàng được?

Công-tôn-Chỉ nổi giận nói:

- Đừng nói thế! Vì ta thấy nó còn nhỏ nên nương tay, chớ nên nói ta giết không được nó.

Nói xong, ông đưa thanh hắc kiếm ra múa vùn vụt, tiếng động o, o...

Quách-Phù ái ngại nghĩ thầm:

- Nếu chẳng nhờ Lục tử tử nhắc nhở ta đã quên hẳn bộ da "Trúc giáp" hộ thân rồi.

Nàng lại nhìn thấy Công-tôn-Chỉ nhìn nàng có vẻ khinh thị nên quay sang bảo Võ-tu-Văn:

- Tiểu Võ ca ca! Hãy cho tôi mượn thanh kiếm! Lão già không tin tôi là cháu ngoại của Hoàng đảo chúa, vậy thì tôi thử cho lão hiểu biết đôi chút.

Võ-tu-Văn rút thanh trường kiếm khỏi vỏ, đem giao cho Quách-Phù mượn tạm.

Quách-Phù tay tiếp thanh kiếm, nhảy ra múa một đường hoa tuyệt đẹp và nói:

- Công tôn lão gia! Mời lão gia ra tay!

Lại thấy nàng tỏ vẻ dương dương tự đắc, không có vẻ gì lo sợ hiểm nguy, càng múa càng cao hứng, đưa ra tuyệt kỹ gia truyền kiếm pháp, biểu diễn trước mặt mọi người.

Công-tôn-Chỉ thấy nàng vung tứ thanh trường kiếm, bày ra những thế cao thâm, song còn lúng túng, thì hiểu rõ là kiếm thuật của nàng tuy cao diệu nhưng chưa thuần, nên nói to:

- Tốt lắm! Tôi xin tái lĩnh giáo.

Dứt lời lão đưa ra một đao, bủa ngay mặt Quách-Phù.

Quách-Phù thân mình tựa như chớp, thoát qua một cái, cử kiếm lên đỡ.

Công-tôn-Chỉ đưa ra một đường gươm nữa, lần này phát ngay thanh kiếm của Quách-Phù cực mạnh!

Quách-Phù cả sợ nghĩ rằng:

- Thân ta thì có da "Trúc giáp" che chở, còn thanh trường kiếm này ta không rành mà chỉ rành về song kiếm không khéo thanh trường kiếm này sẽ gãy mất!

Lập tức nàng thâu hồi thanh kiếm lại.

Công-tôn-Chỉ cũng thâu hồi bảo đao, rồi tung ra một chưởng lực, tiếng kêu "ong, ong" vụt thẳng vào người nàng.

Quách-Phù cả mừng nghĩ rằng:

- Phách chưởng của ông không thể chạm vào da "Trúc giáp" được đâu! Nếu ông biết đánh vào đôi chân ta thì may ra!

Tiếng kêu "ong, ong" chứng tỏ chưởng phong của lão vô cùng lợi hại, nhưng Quách-Phù chẳng sợ mặc dầu Công-Tôn lão đã đưa ra bảy thành công lực dồn vào chưởng. Nàng ung dung chống đỡ. Bỗng Công-tôn-Chỉ, đột nhiên nhảy lùi ra sau ba bốn trượng và hét to như sấm:

- Hay cho lão ma đầu, dùng ám tiễn hại người! Và thân mình ông né hẳn một bên.

Quách-Phù thấy lạ kêu lên:

- Tôi có làm gì ông đâu!

Nàng lại thâm nghĩ:

- Thực quái lạ! không lẽ bộ da "Trúc giáp" có nam châm diệu dụng, mà chưởng phong của lão chưa đụng tới tà áo, thì làm sao lão ta lại tổn thương như thế?

Kỳ thực là lão ta dùng gian kế để gạt mọi người. Vì lòng của lão bấy giờ nóng như lửa đốt muốn thoát thân để đem tuyệt tình đơn về cho Lý-mạc-Thu chữa trị.

Bấy giờ lão bức rú lắm nên mới bỏ công ra gian đấu vài chiêu với Quách-Phù.

Thực ra chẳng có ai ném ám khí cả, và lão không bị thương tích gì. Chẳng qua là kế men của lão, giả bộ trúng ám khí lão đảo người, làm ra vẻ đau đớn mà đi dần dần ra cửa sau.

Lão đã biết qua tình thế khó khăn. Trước mặt thì Dương-Qua và Quách-Phù quá lợi hại, lại có một lão tăng mí dài, tuy lão tăng đã ngồi nhập linh, chứ lão cũng là bậc tiền bối phi thường, bởi vậy lão giả bộ thọ trọng thương và đi lần ra sau cửa hậu rồi bỗng nhiên tung mình lên thật nhanh, chạy ra ngoài cửa.

Công-tôn-Lục-Ngạc thấy ông đã đoạt được Tuyệt-tình-đơn, kiếm cố chạy trốn, nên vội rời mẫu thân chạy nhanh theo và kêu to:

- Cha! Cha nên chậm lại!

Trong lúc ấy bỗng có tiếng ám khí vùn vụt từ sau bắn tới nhắm vào Công-tôn-Chỉ.

Cừu-thiên-Xích luôn luôn theo dõi hành động của ông ta, chỉ sợ ông ta trốn thoát, lại sợ đánh nhầm con gái, do đó bà phun ra một lượt hai viên thiết tảo hạt nhắm ngay ót của Công-tôn-Chỉ, xạ tới.

Công-tôn-Chỉ quay đầu lại nghe hai tiếng ”đình đình“ liền né qua, thấy một viên đến gần Công-tôn-Lục-Ngạc và một viên đụng vách rơi xuống.

Công-tôn-Chỉ hô to:

- Tránh ra!

Tuy nói vậy chớ đôi chân ông luôn luôn di động.

Công-tôn-Lục-Ngạc nói:

- Cha, tuyệt-tình-đơn cha để...

Lời nói của Lục-Ngạc chưa dứt, Công-tôn-Chỉ đã vươn đôi tay ôm ngang hông Công-tôn-Lục-Ngạc, và chuyển mình đến trước nói:

- ác phụ! Tính mạng của người khó toàn được! Đại gia đình của ta đã tiêu tan!

Cừu-thiên-Xích phóng ra hai viên thiết tảo hạt, đột nhiên có sự biến chuyển xảy ra, vội thâu ám khí lại không kịp, nên bà phải quay nhanh đầu qua một bên, hướng vào những người khác xạ ngay hai viên thiết tảo.

Thâm ý của Cừu-thiên-Xích là xạ vào Công-tôn-Chỉ nào ngờ lão gian tặc lại đem con làm bia đỡ, chỉ sơ sẩy trong làn tơ kẽ tóc là Lục-Ngạc phải chết! Ám khí lại bay vào nhóm người, vây quanh Công-tôn-Chỉ.

Bỗng nghe hai tiếng ”ái da“! hai người đệ tử áo lục bị trúng thương. Một tên đệ tử bị trúng thương vào ót và một tên bị trúng vào bụng. Hai tên này chết tức khắc.

Công-tôn-Chỉ có ý đoạt lại Tuyệt-tình-cốc! Bấy giờ sự trợ lực bên ngoài đã có Lý-mạc-Thu cho nên lão ta dùng lời khích rằng:

- ác phụ! Giai nhân ác phụ! Người đã nhẫn tâm, giết hại đệ tử, ta quyết chẳng bỏ hành vi ác độc này!

Dương-Qua nghe mấy câu nói của Công-tôn-Chỉ, đã rõ dã tâm của lão, nên quay vào đại sảnh nói to:

- Công-tôn tiên sinh! Tôi thấy muôn việc đều hư đổ, ông hãy chạy đi là vừa!

Công-tôn-Chỉ ôm chặt con gái đi tới và nói:

- Dám cản ta à!

Nói xong ông cặp nách Lục-Ngạc như món đồ, chạy tới chạy lui trong đại sảnh.

Cừu-thiên-Xích không dám phun ám khí, cũng như Dương-Qua chẳng dám cản trở, vì cả hai đều sợ nếu ra tay sẽ làm cho Lục-Ngạc bị thương.

Dương-Qua tâm trí bồn chồn thâm nghĩ:

- Ta cũng muốn giết lão gian tặc, để đoạt lại tuyệt tình đơn, mà cứu mạng mình, nhưng lại e làm hại đến Công-tôn cô nương.

Bỗng thấy Công-tôn-Chỉ xách con gái đi lại như "con gà bị ó tha", tiến về phía đám đệ tử áo lục đang tụ tập. Còn Lục-Ngạc bị cha kẹp chặt vùng vẫy chẳng được.

Ông ta đi vòng đến chỗ Dương-Qua! Lục-Ngạc thấy Dương-Qua lật đật tránh đường, tia mắt nhìn nàng đượm vẻ thương yêu trĩu mền, nhủ thầm:

- Chàng vì ta, mà không cướp lại tuyệt tình đơn!

Nàng đã bị điểm ngay tứ nguyệt nên tay chân đờ đẫn như khúc cây, nhưng đầu cổ còn chuyển động được, quay đầu nhìn Dương-Qua nói một câu:

- Dương-Qua chàng! Dương... lang!

Câu nói dường như là tiếng nói cuối cùng của một người thiếu nữ tuyệt vọng.

Nàng đưa trán ra ngay lưỡi hắc kiếm, đập đầu vào lưỡi kiếm mà Công-tôn-Chỉ đang cầm.

Lưỡi hắc kiếm là loài kiếm báu, đầu Lục-Ngạc đập vô là nó cắt đứt ngay! Tầm thân của Lục-Ngạc bấy giờ hương tiêu ngọc nát, chết trong tay của người cha.

Dương-Qua thấy thế hôn bay phách lạc, chỉ kịp kêu to một tiếng "ối trời" và nhào ra cứu thì đã trễ rồi.

Công-tôn-Chỉ "ồ" lên một tiếng sững sờ! Lòng ông hiện lên một niềm chua xót.

Hiểu rằng giờ đây là lúc kẻ địch không dung tha ông nữa. Nguy cơ sắp tới rồi!

Ông nghe sau lưng có tiếng la hét vì căm thù, và tiếng ám khí "thiết tảo hạt" vi vu bay đến.

Không còn nghĩ gì thêm nữa, ông đưa ngay thân thể của Lục-Ngạc ra đỡ! Ba viên thiết tảo mạnh như điện xẹt, đánh ngay vào thân của Lục-Ngạc.

Mọi người trong đại sảnh vô cùng tức giận trước hành động của Công-tôn-Chỉ, lấy xác chết của con làm bia, nên tất cả đều rút đao kiếm ra, quyết diệt cho rồi đời tên gian tặc họ Công tôn.

Công-tôn-Chỉ đã có mưu định trước, khi thấy rõ cơ sự đã xảy ra, ông kêu to:

- Chúng đệ tử! ác phụ cấu kết với địch và muốn giết tất cả tuyệt tình cốc. Ngươi võng đao trận, hãy bủa ra bao vây chúng!

Những người đệ tử áo lục, đối với Công-tôn-Chỉ coi ông như thần mình, vì những người này được họ Công tôn nuôi từ nhỏ. Đến lúc Cừu-thiên-Xích làm hại con mắt của ông, nên ông rời bỏ Tuyệt tình cốc ra đi nhóm đệ tử như rấn mất đầu và phải nghe hiệu lệnh của Cừu-thiên-Xích. Bấy giờ chúng vừa

nghe Cốc chủ ra lệnh, thì không người nào cưỡng lại cả. Bọn chúng bủa đao ngư võng ra bốn góc vây lại.

Mỗi một tấm lưới này có hai trượng vuông, trên mỗi gút lưới có buộc móc nhọn trông thực lợi hại.

Võ-tam-Thông, Gia-luật-Tề, Trình-Anh võ công tuy cao cường, nhưng đối trận thế này chẳng biết làm sao đối phó. Bốn bên ”ngư võng đao“ bủa ra, và dần dần siết chặt vào giữa, người nào dù tài giỏi bậc cao cũng không xuyên qua các lỗ mảnh lưới này được. Đông Tây Nam Bắc hiệp lại, chúng bao luôn Cừu-thiên-Xích vào trong. Bà thất kinh la lớn:

- Đệ tử chúng bây đừng nghe lời xảo quyết của lão tặc, tất cả hãy dừng bước! Phải dừng bước!...

Bọn đệ tử giả bộ không nghe, mà chúng chỉ theo hiệu lệnh của Công tôn Cốc Chủ là thân võng hướng về trước mặt ”khảm võng“ lui nghiêng về hướng tả ”chấn võng“ chuyển về phía hữu.

Chúng chỉ biết nghe hiệu lệnh là làm, mỗi tấm ”đại đao ngư võng“ đi từ từ sắp siết chặt vòng vây.

Hoàng-Dung vai hữu bị thương nên dùng tay tả thò vào áo lấy ra một lối Cương trâm, ám khí, giơ tay vung ra một loạt. Trên hai mươi chiếc Cương trâm hướng vào tám tên đệ tử đang bủa trận tại hướng tây.

Tay trái của bà tuy không có kinh lực bằng tay phải, nhưng thấy địch nhân đứng gần trong số tám tên đệ tử ít ra cũng bị thương bốn năm đứa, chùng đó trận thế sẽ bị hỏng một hướng, thì sẽ do hướng này mà ra.

Hoàng-Dung có ngờ đâu tám ngư võng rất tinh vi, nhìn vào thấy như tấm lưới cá, nhưng nó có găng dao nhọn rất nhiều tua ra, và có đá nam châm buộc vào các gút lưới, phòng khi kẻ địch vung ám khí ra nó sẽ hút hết.

Hoàng-Dung xạ mạnh ám khí ra và để mắt theo dõi... nghe tiếng kêu ”đình đình“ ám khí đụng vào màn lưới.

Hoàng-Dung thì ném Cương trâm, Cừu-thiên-Xích thì phun ”thiết đình“, cả hai loại ám khí đều bị màn lưới hút hết.

Hoàng-Dung cả sợ kêu lên:

- Chết rồi!

Phù nhi múa kiếm giữ phía trên đầu, dùng cường lực phá lưới.

Tất cả mọi người chỉ có Quách-Phù có áo da ”trúc giáp“ mọi dao kiếm trên ngư võng, phạm đến mình này chẳng sao cả.

Quách-Phù nghe được tiếng bảo của mẹ, lập tức huy động trường kiếm hướng về phía đông bắc công phá lối này.

Bốn tên đệ tử lục y giữ về phía này, lập tức mở rộng ngư võng hướng vào nàng bủa tới.

Mảnh lưới chụp vào mình nàng trên năm sáu mũi câu móc, do năm, sáu tên đệ tử phân ra, tả hữu trước sau. Những lưới câu móc này chẳng phạm vào

da thịt của Quách-Phù được cho nên nàng lăn xả như con cá lớn trên tấm lưới mà chẳng ra sao cả.

Dương-Qua lúc này đứng sau lưng Công-tôn-Chỉ, vì thế chàng đứng ngoài vòng vây hãm của Ngư võng trận.

Tám mảnh lưới này, theo lệnh của Công-tôn-Chỉ, hô đứng là đứng hô đi là đi.

Dương-Qua đang khổ vì Công-tôn Lục-Ngạc chết, lại thấy thậm nguy cấp, nên rút kiếm báu ra, vận kinh lực phá hỏng tấm lưới đang bủa vào Quách-Phù. Chỉ nghe tiếng kêu "rẹt rẹt" mảnh ngư võng bị cắt đứt làm hai mảnh.

Bốn tên đệ tử đứng bốn góc bị tấm ngư võng rách hai làm cho chúng lão đảo ngã quy.

Võ-tam-Thông, Gia-luật-Tề không chậm trễ vung ra hai chưởng lực kinh hồn, bủa mạnh vào bốn tên đệ tử nghe tiếng "Bộp-Bộp", bốn tên này ngã quy, chắc là tay chơn chúng gãy lìa rồi.

Đề phòng Công-tôn-Chỉ cho nhóm mới vào trấn giữ, cả hai nhảy ra ngoài.

Lúc Dương-Qua chém đoạn mảnh lưới làm hai, bọn đệ tử và Cốc chủ vô cùng sợ hãi, vì lưới này làm toàn bằng tơ tằm và chỉ sắt kết lại, nên nó chắc và cứng vô cùng, nhưng thanh bảo kiếm của Dương-Qua chém đá như bùn, thì đâu có sợ gì tơ tằm, chỉ thép.

Mỗi kiếm đưa lên là một thế ngư võng bị đoạn hai. Liên tiếp ba kiếm, thì ba tấm lưới bị xé nát.

Bỗng đệ tử Lục y cả sợ hô to, lui về phía sau.

Công-tôn-Chỉ hét to:

Ngư võng đưa lên trên, chụp vào tên tiểu tử này, để nó chẳng kịp trở tay!

Dương-Qua nghĩ thầm: Nếu để năm tấm "Ngư võng đao" phủ xuống đầu thì vô phương đối địch.

Chàng nhảy sang bên tả chế phục kẻ địch trước. Một tiếng "Bình" vang lên, một mảnh ngư võng bị chém nát.

Chỉ vì mảnh ngư võng rất cứng, nên một lần bị chém đứt hai, thì âm thanh của nó như đập đá, xẽ vàng.

Lúc bấy giờ lại nghe có tiếng nói vọng vào:

- Hãy chạy đi chứ!

Dương-Qua đưa mắt nhìn ra thấy lờ mờ không rõ lắm, một người bước vào cửa sảnh!

Tưởng người lạ nào, té ra Xích-Luyện tiên-tử Lý-mạc-Thu. Nàng đang chống kiếm đứng sững đó.

Lại thấy một người thứ hai chạy vào, quần áo nhuộm đầy huyết, tóc tai rối bời, ấy là Châu-tử-Liễu.

Chàng ta chỉ có hai bàn tay không, hai ngón tay chĩa thẳng vào Lý-mạc-Thu. Lý-mạc-Thu lật đật chạy dài.

Lý-mạc-Thu trong tay tuy có trường kiếm, nhưng thấy Châu-tử-Liễu đôi mắt đỏ ngầu như điên, như dại, khí thế rất dữ tợn cho nên không dám chống lại, bèn chạy vào đại sảnh để thoát thân.

Hai người về môn khinh công đều có hạng, nên đuổi nhau đến đây, nếu để ý trông chừng sẽ thấy sáu bảy người khí thế rất hung hăng trong đại sảnh.

Dương-Qua cả kinh nói thầm:

- Lý-mạc-Thu võ công đâu kém Châu-tử-Liễu, tại sao nàng lại sợ hãi dường ấy?

Nói về võ công hai người có sở trường sở đoản ngang nhau còn về khinh công thì Châu-tử-Liễu kém hơn Lý-mạc-Thu một bậc.

Bởi vậy một người chạy, một đuổi, lòng vòng trong đại sảnh.

Châu-tử-Liễu vượt không qua Lý-mạc-Thu mà trên mình vết thương cứ tươm máu ra ướt đầm cả áo, chảy xuống đất thành một vệt dài.

Mọi người nhìn thấy đều sợ hãi.

Võ-tam-Thông, Võ-đôn-Nhò và Võ-tu-Văn, cả ba anh em không hẹn nhau đều tuốt kiếm khỏi vỏ, chạy theo vây Lý-mạc-Thu:

Con ác phụ đã giết thác Thiên-Trúc thân tăng! Sư ca! Tiểu đệ! Nó giết thác sư thúc rồi! Sư ca!

Lời nói vừa thoát ra, thân hình Châu-tử-Liễu muốn ngã, hơi thở dồn dập.

Nhứt-Đặng Đại sư nghe "Thiên trúc tăng" đã chết, ông không ngăn nổi xúc động, vì thương tiếc ông ta đã dày công với đời nên đại sư buột miệng hô "A" và lập tức đứng dậy.

Dương-Qua trước mặt tối sầm lại, ngó về hướng Tiểu-long-Nữ, và Tiểu-long-Nữ đưa mắt nhìn chàng, bốn mắt giao nhau, tấm lòng cùng nhịp.

Nghe tin Thân tăng chết như rơi vào biển tuyết, cứng lạnh cả châu thân. Tiểu-long-Nữ dần không nổi sự cảm xúc kêu một tiếng "ái" chạy về phía Dương-Qua đứng một bên chàng.

Dương-Qua cất tiếng than dài, rồi rút thanh thiết huyền kiếm quăng xuống đất và nắm tay Tiểu-long-Nữ chạy ra ngoài.

Cũng vì Thiên-trúc thân tăng lúc sanh tiền, gạn nhiều độc dược, thân thể chống độc chất rất mạnh, ông lại lấy độc chất của hoa tình châm vào người, phải chịu hôn mê ba ngày đêm mới tỉnh. Nhưng, mới được hai ngày đêm ông lại tỉnh! Ông tự mở mắt ra, và kêu Châu-tử-Liễu!

Tử-Liễu! Giống tình hoa tuy độc hại thực, nhưng ta thí nghiệm thấy rất nhẹ dễ tìm thuốc chữa!

Châu-tử-Liễu cả mừng, tính thưa lại cho Nhứt-Đặng đại sư mọi việc, từ lúc Dương-Qua vào cứu hai người, tại "Hỏa-Hoàn thất" và phá vỡ ngôi thạch thất, thì Thiên-Trúc thân tăng lại nói:

- Hoa độc này phải chế thuốc giải, sớm khắc nào là tốt khắc ấy, chẳng nên chậm trễ. Người hãy đi với ta tìm thuốc cứu người!

Hai người đi khỏi ngôi nhà Hỏa-Hoàn, Thiên-Trúc thân tăng lại đến những cây tình hoa cực độc, cúi đầu nhìn xuống gốc các thân cây to hầu tìm thuốc giải bằng loại cỏ quanh đây.

Tìm một vật "khác" để trị một vật. Độc của rắn sanh ra chỗ nào, lấy cỏ chỗ đó giải được nọc độc, biến chế thành dược thảo. Còn chế thuốc giải tình hoa cũng vậy, lấy vật khác là trị liệu được, chủ yếu tìm loại cỏ sanh dưới gốc tình hoa.

Ông mãi mê say tìm kiếm, nào ngờ Lý-mạc-Thu ẩn thân sau phiến đá của bụi cây này, nhìn thấy Thân-tăng cúi đầu lầm lũi đến gần bên, chẳng hỏi lý do gì cả, bắn liền vào mình Thân tăng hai mũi "Băng-phách Ngân-trâm".

Thiên-Trúc thân tăng đâu có ngờ và không biết võ công nữa, nên hai mũi băng phách ngân trâm bắn mạnh vào hông ông, làm cho ông ngã người ra chết ngay.

Châu-tử-Liễu đứng phía sau vừa nghe tiếng ám khí ù ù nổi lên, sư thúc ngã ra bất động thì hiểu rằng phía sau tảng đá có kẻ địch núp, và không ngờ Thiên-trúc thân tăng đã chết, nên chẳng kể sự an nguy nhảy liêu ra phía trước đỡ trâm độc cho sư thúc.

Lý-mạc-Thu hiểu rõ ý định của họ Châu, lại xạ thêm vào xác chết của Thân-tăng hai mũi "Băng phách ngân trâm" nữa! Châu-tử-Liễu trong tay không có tác sát, hoảng hốt tung ra một ngón Nhất dương chỉ, đánh bật được hai mũi ngân trâm rơi xuống đất, và cũng chưa rõ mặt mày kẻ địch ra sao nữa. Đang ngơ ngác bàng hoàng, Lý-mạc-Thu thừa thế vác kiếm nhảy ra chém mạnh vào vai chàng.

Khi ngọn kiếm cách bờ vai độ một tấc. Châu-tử-Liễu tránh không kịp bị chém trúng một vết thương nhỏ. Chàng liền đưa ra hai ngón tay điểm vào lưng kẻ địch.

Cái xuất-thủ chân truyền của danh-gia, nhanh không thể tả, tưởng đâu trúng ngay lưng kẻ địch, nhưng địch thủ này quá lợi hại thối lui ra sau và cử kiếm quang tấn công tới tấp.

Châu-tử-Liễu liền giở hết nội-gia chân truyền ra, mãi dùng ngón tay tấn công địch thủ.

Còn Lý-mạc-Thu thì đã rõ ngón Nhất-dương chỉ mà nàng đã lãnh giáo với Võ-tam-Thông, thế Nhất dương chỉ của Châu-tử-Liễu sử dụng hay hơn Võ-tam-Thông, là mỗi lần y đưa ra sử dụng ngón tay kêu "vi vu, vu vu" in hết các loại ám khí. Thân pháp của Châu-tử-Liễu nhanh không thể tả, nên Lý-mạc-Thu không kịp dùng tay để ám khí nữa.

Hai người kiếm qua, chỉ lại, giao-chiến với nhau được mười hiệp Châu-tử-Liễu thấy Thiên-trúc-tăng nằm sấp xuống mặt đất tự nãy giờ không động đậy, tâm thần rung động kêu lên:

- Sư-thúc, sư-thúc!

Thiên-Trúc thân-tăng im bặt chẳng trả lời.

Lý-mạc-Thu rống lớn một chuỗi cười như ác quỷ nói:

- Người muốn lão trợ lực với người à! Hãy xuống suối vàng mà tìm lão!

Nàng chỉ nói câu này, là Châu-tử-Liễu hiểu rằng Thiên-trúc-tăng chết, lấy làm đau xót, nên vung ra một chiêu Nhứt-Dương vô cùng kỳ diệu, mong trả hận cho sư môn.

Ngờ đâu tâm thần hỗn loạn, chiêu thế lại lọt ra ngoài, làm chàng phải núng thế trước Lý-mạc-Thu một bực.

Châu-tử-Liễu nhận thấy mình suy kém trước con ma đầu quái ác, nên tức giận đưa ra một hơi bảy tám thế công, Lý-mạc-Thu chống đỡ muốn không nổi.

Bóng trắng sáng tỏ, khí lạnh về đêm! Càng đánh, họ Châu, càng thắng thế! Lý-mạc-Thu nhìn thấy mặt chàng hung hăng như thần, ánh mắt như điện! Chiêu "Nhứt Dương Chi" mỗi khi đưa ra với bảy tám thành lực, cố kết thúc tánh mạng của nàng.

Lý-mạc-Thu cố đỡ được hai chiêu nữa, liền biến thế kiếm múa ra cực nhanh lẹ, đoạn chuyển mình chạy về lối trước.

Châu-tử-Liễu không rượt theo vội, mà trở lại đỡ Thân-tăng lên thì đã rõ sư thúc chết đã lâu rồi. Chàng kêu lên một tiếng bi thảm, vận khí khinh công hướng theo Lý-mạc-Thu đuổi gấp.

Hai người đuổi nhau, kẻ trước người sau chạy vào đại sảnh.

Công-tôn-Chỉ thấy Lý-mạc-Thu chạy đến nửa sợ nửa mừng, nói to lên:

- Lý đạo hữu lại bên ta! Hãy lại bên ta.

Nói xong lão đến đón Lý-mạc-Thu.

Hoàng-Dung tuy bị thương nơi vai, nhưng tâm trí vẫn sáng suốt vô cùng, nhìn thấy thần sắc của Công-tôn-chỉ đã rõ phân nào tâm sự với ta, nên cố gào to:

- Qua nhi! Phải chia hai đứa ma đầu đừng để nó nhập bọn!

Dương-Qua đã nghe Thiên-trúc thân-tăng đã chết, cho nên lòng nóng như muôn ngọn than hồng.

Công-tôn-Chỉ đã đoạt Tuyệt-tình-đơn rồi, tất lão sẽ trốn thoát khỏi nơi đây. Lại nghe Hoàng-Dung hò hét, chàng chỉ mỉm cười đau khổ chẳng đi động hay nghe lời Hoàng-Dung.

Gia-luật-Tề nói to:

- Đôn-Nhu tiểu huynh, hãy đến bên ta!

Võ-đôn-Nhu, Hoàng-nhan-Bình, Gia-luật-Yến mang tám lưới "Đao ngư võng" ra dàn một bên, cốt ý sẽ chụp lên người Công-tôn-Chỉ và Lý-mạc-Thu.

Nguyên mảnh "đao ngư võng" này, lúc này Gia-luật-Tề với Dương-Qua chém đứt và giao cho Đôn-Nhu cất giữ.

Công-tôn-Chỉ và Lý-mạc-Thu thấy khí thế của đối phương rất mạnh không dám hành động gì cả.

Mảnh lưới ”đao ngư võng“ của Công-tôn-Chỉ làm khốn kẻ địch, giờ đây kẻ địch lại dùng mà bao vây chủ của nó. Thực là ”gậy ông đập lưng ông“.

Trong lúc đại sảnh hỗn loạn, các đệ tử lục y đã một phen mất vía. Cừu-thiên-Xích đã thừa cơ phun ra không biết bao nhiêu ”thiết tảo hạt“ tiếng kêu vi vi, vu vu, nổi lên không biết bao nhiêu mà kể. Liên tiếp năm sáu người đệ tử áo lục, bị thiết tảo đã trúng tánh mạng, thành ra ngư võng trận bị rơi xuống đất bảy tám phần, do đó ngư võng trận tiêu tan.

Bấy giờ, Công-tôn-Chỉ cử kim đao múa vun vút nhắm ngay Gia-luật-Yến tấn công tới tấp.

Trình-Anh rút thanh Quan-tiêu ra tiếp tay Gia-luật-Yến.

Công-tôn-Chỉ thấy một ông tiêu dài đưa ra đỡ ngọn kim đao của ông, ông lật đật thu kim đao lòng sợ hãi:

- Quái lạ! Một cô gái nhỏ thế kia sao võ công sao cao diệu đến thế?

Ông đưa hai chiêu kiếm ác liệt cố đánh rơi ngọn tiêu, Trình-Anh cũng không kém, dùng hết toàn lực chống trả.

Hai người đang đấu với nhau dữ tợn thì Lục-vô-Song cử Liễu hiệp đao tấn công vào Công-tôn-Chỉ, trợ lực với Trình-Anh.

Công-tôn-Chỉ toan lấy linh đờng giao cho Lý-mạc-Thu. Tuy người lúc này chỉ cách nhau nửa trượng, nhưng bị năm, sáu người cả nam lẫn nữ bao vây, cản trở, nên Công-tôn-Chỉ không rảnh tay giao Tuyệt-tình-đơn cho cô ả được.

Lại nghe ám khí nổi lên ”vi vi, vu vu“ bên tai, một lúc ba bốn viên thiết tảo hạt bay đến mặt.

Công-tôn-Chỉ tự nghĩ:

- Chỉ có chạy ra ngoài, mới có cơ gặp mà giao Tuyệt tình cho Lý-mạc-Thu!

Ông ta múa nhanh kiếm huyền, cản lại mấy viên thiết tảo tới mấy viên ám khí rơi cả xuống đất! Ông cất tiếng bảo to:

- Lý đạo hữu! Chỉ còn nước chạy ra ngoài, chúng ta sẽ gặp nhau bên ngoài.

Hai người kêu to một tiếng và chạy ra ngoài, lướt nhanh qua mặt Dương-Qua và Tiểu-long-Nữ, rời đại sảnh trong tức khắc.

Nhưng Dương-Qua và Tiểu-long-Nữ không xuất thủ cản trở hai người, Hoàng-Dung thấy vậy nói lớn:

- Long-nhi muội-tử! Hãy triệt hạ Công-tôn-Chỉ, Tuyệt tình đơn nó giữ bên mình.

Tiểu-long-Nữ kinh hãi nghĩ thầm:

- Thiên-trúc-tăng đã chết, Dương-Qua lại trúng độc nặng, hãy chiếm bầu Tuyệt tình đơn để giải độc cho chàng.

Nàng rút tay ra khỏi tay Dương-Qua, mà đuổi theo Công-tôn-Chỉ.

Dương-Qua hốt hoảng kêu lớn:

- Song-nhi! chớ đuổi theo lão ta!

Tiểu-long-Nữ nói:

- Tại sao chẳng đuổi!

Nàng vừa nói vừa chạy nhanh theo Công-tôn-Chỉ như bóng với hình.

Công-tôn-Chỉ với Lý-mạc-Thu mỗi người chạy một ngã! Công-tôn-Chỉ chạy sang đông-bắc, Lý-mạc-Thu thì chạy hướng Đông-nam. Mọi người phân nhau rượt theo.

Tiểu-long-Nữ, Trình-Anh, Lục-vô-Song với Dương-Qua, bốn người đuổi theo Công-tôn-Chỉ, cha con Võ-tam-Thông, Châu-tử-Liễu, Hoàng-nhan-Bình thì đuổi theo Lý-mạc-Thu.

Gia-luật-Tề, Gia-luật-Yến và Quách-Phù ở lại hầu với Nhất-Đặng đại sự.

- Ngày trước người hại biết bao cô gái ngây thơ! Để chúng hóa thành ma quỷ mà buộc người trói người! Nên có người đứng sau lưng người! Người hãy quay người lại nhìn xem nó? Nó?

Trong hai người, một người nói một lần. Hoàng-Dung nói xong thì Công-tôn-Chỉ vui mừng, còn lời Dương-Qua nói càng nghe càng sợ hãi.

Đường kiếm của lão không được sử dụng đúng mức, nên Công-tôn-Chỉ dần dần kém thế thấy rõ!

Ông cất tiếng hét to:

- Dương-Qua người dùng ma thuật để làm cái gì? Hãy ngậm miệng lại!

Dương-Qua càng nói to hơn trước:

- úy! Công-tôn-Chỉ! sau lưng người có một cô nương đầu sói là ai vậy? Chu cha! Không có một sợi tóc, và làm gì cô ấy thè lưỡi ra. Khắp mặt mày máu nhuộm đỏ "A... A..." nàng này móng tay như vút cọp dài quá vậy! Châu choa! Nó lại đó? Nó cấu vào đầu cổ người đó!

Bỗng nhiên Dương-Qua nín, thở ra một hơi dài rồi nói tiếp:

- Tốt lắm, cấu ngay vào đầu cổ Công-tôn-Chỉ đi?

Công-tôn-Chỉ đã lăn lóc giang hồ, thì biết rõ Dương-Qua muốn dùng lời khích khí dọa nạt để lung lạc tinh thần của lão ta.

Bỗng nhiên có tiếng kêu la rất lạ không rõ sự gì! Làm ông không chủ định trước, nghiêng đầu qua một bên phóng mắt nhìn xem. Trong lúc sơ hở này, Tiểu-long-Nữ vung song kiếm ra phập một nhát vào lưỡi kim đao của lão, làm cho đôi tay lão tê buốt.

Công-tôn-Chỉ hoàn toàn bất định, gượng không được, ngọn kim đao vì thế mà văng ra xa thật cao, thấy ánh vàng chớp nhoáng, và rơi xuống sơn cốc thật nhanh. Một lúc lâu, âm thanh của lưỡi kim đao mới nhỏ dần và nghe như nó rơi xuống nước.

Đúng vậy, dưới hang sâu này có một cái đầm đầy nước.

Võ-tam-Thông, Châu-tử-Liễu nghĩ rằng: ngọn kim đao thoát khỏi tay Công-tôn-Chỉ rơi xuống hang sâu... sức nặng của thanh kim đao đâu có nhẹ,

thế mà nó cứ kêu thật lâu rồi mới tới mặt nước, chúng tỏ sơn cốc này sâu quá chẳng thể đo lường gì được.

Công-tôn-Chỉ, lưỡi kim đao đã mất lấy gì chống trả, lấy gì tấn công, lo thủ thế cũng là khó lắm rồi!

Tiểu-long-Nữ vung gươm công kích, tả một gươm, hữu một gươm, liên tiếp bốn gươm đâm tới.

Công-tôn-Chỉ toàn thân rung động, tay mặt thủ hắc kiếm, mà thanh đoản kiếm này đã rơi trong tuyệt tình rồi.

Tiểu-long-Nữ đưa ra thanh kiếm chĩa vào bụng, và một kiếm chĩa vào ngực, nói như truyền lệnh:

- Công-Tôn tiên sinh! Ông hãy giao tuyệt tình đơn cho tôi, tôi hứa sẽ không làm tổn thương đến cơ thể của ông!

Công-tôn-Chỉ cúi đầu nói:

- Người tuy có lòng tốt như vậy! Còn những người khác thì sao?

Tiểu-long-Nữ đáp:

- Mọi người đều không làm cho người bị thương, ta hứa thế!

Bấy giờ Công-tôn-Chỉ cần mạng sống, chẳng dám cự trên mảnh đất nguy hiểm này.

Ông cho tay vào bọc lấy ra một cái bình nhỏ đưa qua Tiểu-long-Nữ.

Tiểu-long-Nữ tay tả chĩa mũi kiếm vào rún, và đưa tay trái ra lấy thuốc, mà cõi lòng của Tiểu-long-Nữ nổi lên đủ vị, ngọt bùi và, pha lẫn chua xót.

Nàng nghĩ thầm:

- Thân ta đã hẳn khó sống rồi! Nhưng ta cố đoạt cho được tuyệt tình đơn để cứu mạng cho Qua-huỳnh.

Nàng nhún mạnh đôi chân bay lên cao, và dùng tuyệt kỹ khinh công trở xuống.

Võ-tam-Thông, Châu-tử-Liễu biết Tiểu-long-Nữ võ công khá lắm, nhưng không ngờ nàng giao chiến và xử sự thật khéo léo có bản lãnh xuất thân nhập hóa như vậy! Hai tay sử dụng song kiếm, mà song kiếm điều động mỗi cây một thế kỳ ảo lạ thường, phân ra để tiến hiệp lại để kích, cương có mà nhu cũng có, thực là từ thuở bình sanh đến giờ mới gặp lần thứ nhất.

Họ có nghe trong giới võ lâm đồn đãi Châu-bá-Thông và Quách-Tĩnh đôi tay sử dụng được hai thế võ khác nhau, chiêu thế rất dũng mãnh cao diệu, tuy nghe nói vậy họ nửa ngờ nửa tin, hôm nay may mắn nhìn tận mắt làm cho hai người hết sức khâm phục.

Nghĩ lại nền võ học rất sâu rộng, cứ nhìn một thế võ ảo diệu, tung hiểm có thể làm cho động phách kinh hồn, hoặc có lúc tinh thần hăng hái, đều tùy theo khả năng sẵn có của mỗi người.

Gia-luật-Tê, Quách-Phù và Trình-Anh đều là kẻ hậu bối tuy đã nhìn xem tường tận, nhưng chưa hẳn đã hiểu được ngón kiếm của Tiểu-long-Nữ sử dụng, là ảo diệu tinh vi, mà chỉ biết vừa qua một trận kịch đấu, từ nhỏ đến

giờ chưa có cơ hội mà xem được, tưởng đâu Tiểu-long-Nữ là liễu yếu, đào thơ, tuổi tác so với cả ba không hơn kém bao nhiêu. Mà suy nghiệm lối võ công để thắng được hoàn cảnh ấy cũng là hay lắm, cho nên cả ba đều khâm phục.

Lục-vô-Song thấy Tiểu-long-Nữ được Dương-Qua lấy làm vợ, lúc đầu có một cảm tình hơi gay gắt với hai người, sau những cuộc giao tranh, thì nội tâm nàng đã thay đổi ít nhiều, vì biết chắc rằng mình so với Tiểu-long-Nữ không được, trong muôn một.

Lại thấy Tiểu-long-Nữ tay cầm cái bình thuốc thân pháp rất nhẹ nhàng, tựa như nàng tiên từ trên gành đá bay xuống, mọi người nhìn lên, ai ai cũng để lòng khen ngợi.

Dương-Qua bước nhanh tới dìu nàng.

Mọi người xúm lại hỏi han an ủi.

Tiểu-long-Nữ mở bình thuốc, lấy ra một số đơn dược, mỉm cười rất có duyên và nói:

- Qua huynh! Thuốc này chẳng giả đâu!

Dương-Qua đưa mắt nhìn rồi nói:

- Chẳng phải giả! Long nhi! Vì sao thế? Vì sao sắc mặt đổi thay lúc trắng lúc hồng! Long nhi! Vận thử một hơi khẩu khí xem ra sao?

Tiểu-long-Nữ vẫn tươi cười. Vì lúc nàng ở trên gành đá cao chạy xuống rất nhanh, làm cho khí huyết ở đơn điền lưu chuyển nghịch lại. Nàng vận chân khí chống lại, nhưng chân khí vận không đều, cho nên chất độc trong mình làm nặng thêm.

Cũng nhờ sự cố gắng mà đoạt tuyệt tình đơn, nếu không có vụ chờ đợi này thì nàng đã ngã sớm rồi.

Dương-Qua đặt tay lên lòng bàn tay của Tiểu-long-Nữ, cảm thấy cơn lạnh tới dần dần, chàng kinh sợ kêu lên:

- Long-nhi vì sao thế?

Tiểu-long-Nữ nói:

- Không có gì cả! Qua huynh, chàng hãy lấy tuyệt tì đơn dùng giải độc?

Dương-Qua nói:

- Tôi đã nói nửa bầu đơn dược này cứu không nổi mạng sống của chúng ta đâu? Dùng làm chi? Long nhi! Long nhi! Nếu một mai nàng chết đi, ta cũng chẳng sống làm gì nữa!

Nói đến đây chàng đưa tay gỡ lấy bình thuốc trong tay Tiểu-long-Nữ! Vì Dương-Qua nghĩ rằng trên đời này hết người nào giỏi, có thể giải được chất độc tình hoa. Với bình thuốc nhỏ bé này thì trị liệu sao hết. Sẵn đà chàng đưa bàn tay có cầm bình thuốc giơ lên cao, liệng mạnh vào Sơn cốc và rơi xuống vực sâu cả muôn trượng.

Hành động của chàng ngoài ý nghĩ mọi người! Họ không hiểu ra sao cả, chỉ thốt ra một tiếng "A" kinh ngạc mà thôi! Còn Tiểu-long-Nữ biết chàng

đã nhứt định cùng nàng sống chết có nhau, trong lòng lấy làm đau khổ! Trận ác đấu vừa qua đã làm đông mạnh, chất độc phát hành hạ, cho nên thân mình nàng đứng không vững, lão đảo ngã vào trong vòng tay của Dương-quạ.

Anh em họ Võ, Quách-Phù, Hoàng-nhan-Bình đều không hiểu lý do gì cả xúm nhau bàn bạc.

Bồng nhiên Võ-tam-Thông nói lớn:

- Lý-mạc-Thu! Lý-mạc-Thu hôm nay nó hết trông mong trốn thoát nữa rồi.

Một mặt thì la bảo mọi người có Lý-mạc-Thu đến, một mặt thì ông nhảy lên bên sườn núi cố chạy đón đầu.

Mọi người nghe tiếng hò hét của ông, liền quay mặt nhìn lên chỉ thấy Công-tôn-Chỉ chạy như bay biến về hướng tây, mất dạng.

ở bên sườn núi chỗ Võ-tam-Thông vừa chạy, thấy có một tà áo vàng bay phát phới, hình dáng là một vị đạo cô, và vị đạo cô này chẳng phải ai xa lạ, chính là Lý-mạc-Thu. Họ thấy Võ-tam-Thông và cô gặp nhau, hai người còn cách một khoảng xa.

Bồng nghe có tiếng cười "Ha ha! Hắc hắc của một người thượng lão từ sau núi chạy trờ tới, tay ôm chặt một cái rương thật lớn chòm râu dài trắng hếu, bay phát khơ! Chính là lão Ngoan-Đông Châu-bá-Thông.

Hoàng-Dung hô to:

- Lão Ngoan-Đông! Sao chẳng dắt đạo cô áo vàng lại!

Châu-bá-Thông nói:

- Tốt lắm! Dung nhi hãy xem bản lĩnh của lão Ngoan-Đông!

Ông liền mở cái rương cây ra, hai tay quạt qua lại, thì vô số con ong bay ra. Bầy ong mật hướng vào Lý-mạc-Thu bay tới tấp.

Nguyên lúc toàn quân Mông-cổ đốt rụi dãy núi Chung Nam, chư đạo sĩ của phái Toàn Chân lo thối lui hết cả, mọi người đều mang theo một kỷ vật của môn môn, hoặc sách, hoặc kinh hay rương tráp. Riêng Châu-bá-Thông lại mang theo một cái rương cây, mà cái rương này do Tiểu-long-Nữ chứa nuôi một bầy ong mật, đặt tên là "Ngọc-phong". Chúng đã được Tiểu-long-Nữ chăm nuôi dạy dỗ như vật hữu tri hữu giác.

Châu-bá-Thông tuy có tính ngổ ngáo, song tư chất rất thông minh dinh ngộ, tự tay ông chế biến ra một thủ pháp riêng biệt để dạy bảo và chỉ huy đoàn "ong mật".

Đến khi nghe Hoàng-Dung nhắc nhở làm ông rất hoan hỉ thả bầy ong ra thí nghiệm.

Công-tôn-Chỉ thấy bầy ong bay đến ào ào, cả sợ không dám đến gần Lý-mạc-Thu, quanh qua cái hóc núi đi mất.

Lý-mạc-Thu thấy đoàn ong bay đến rất gấp trước mặt lại không có lối đi, chỉ còn con đường xuống núi về phía đông là lùì lại được. Nhưng con đường này kẻ địch đứng hờm.

Cha con Võ-tam-Thông, Trình-Anh và Lục-vô-Song mọi người cầm dao kiếm nghênh đón Lý-mạc-Thu đến gần.

Gia-luật-Tề nói to!

- Sư phụ! Lão đại gia thật là bản lĩnh, không ông có kêu bây ong trở về được chăng?

Châu-bá-Thông nghe vậy cất tiếng kêu to, rồi kêu nhỏ, đoàn ong mật nghe tiếng trở về.

Lão Ngoan-Đông lại ra hiệu lệnh cho đoàn ”ong mật“ đuổi theo Lý-mạc-Thu rất gấp.

Riêng về Võ-tam-Thông lại sợ lão Ngoan-Đông thối thoát, mà không cho bây ”ong mật“ rượt đánh Lý-mạc-Thu, đến lúc thấy bây ong mật chuyển mình qua đuổi theo Lý-mạc-Thu thì ông ngược mặt trông chờ cô ả đến.

Dương-Qua choàng tay ôm Tiểu-long-Nữ nói giọng ai oán nã nê:

- Long nhi! Long nhi!

Tiểu-long-Nữ từ từ mở mắt, bên tai nghe tiếng ong mật chính là tiếng ”Ngọc-phong“ làm nàng hồi tưởng lại chốn cũ, tỏ vẻ vui mừng nho nhỏ:

- Ta về nhà rồi ư!

Nàng định thân nhớ các việc vừa xảy ra, lại nghe tiếng ”ong mật“ lẫn tiếng hò hét tứ phía vang dội lên. Đây là tiếng của bây ong mật, theo hiệu lệnh của Châu-bá-Thông, vây đánh Lý-mạc-Thu.

Tiểu-long-Nữ nói:

- Sư tử! Bình sanh người hành sự như thế, hôm nay là ngày hối hận của ngươi!

Lý-mạc-Thu mình đây ong bám nói to với Tiểu-long-Nữ:

- Tuyệt tình đơn đâu?

Tiểu-long-Nữ buồn bã mỉm cười nói:

- Tuyệt tình đơn đã rơi xuống hang sâu nghìn vạn trượng, sao ngươi lại giết chết Thiên-Trúc thân tăng như thế? Nếu ông còn sống biết đâu ông chẳng cứu sống ta và Dương-huynh, giải độc cứu ngươi nữa!

Lý-mạc-Thu cõi lòng tan nát, nàng hiểu rõ tiểu sư muội chẳng lời dối trá, muôn ngàn sự bất ngờ không tưởng tượng được! Cũng vì mũi Băng-phách Ngân-trâm đã sát hại Thần-tăng Thiên-trúc, công chuyện đáo đầu trở lại hại chính bản thân.

Lúc bấy giờ cha con họ Võ, Trình-Anh, Lục-vô-Song, phân ra bốn mặt vây hãm Lý-mạc-Thu vào giữa. Còn Châu-bá-Thông thì đưa hai ngón tay lên miệng thổi ”phì phù“.

Tiểu-long-Nữ nói:

- Châu lão gia gia! Ông thổi kêu gì dạ vậy!

Nàng huýt lên một tiếng gió, chỉ cách ông ra một trượng. Châu-bá-Thông tập huýt gió được vài tiếng, thì muôn ngàn con ong đua nhau chạy về chui vào hộp cây.

Châu-bá-Thông cả mừng nói to:

- Long cô nương ta cảm ơn người.

Nhút-Đăng đại sư thấy vậy mỉm cười và nói to:

- Bá-Thông huynh! Nhiều năm chẳng gặp, lão huynh vẫn mạnh khỏe như xưa chứ?

Châu-bá-Thông sùng sốt, lật đật mang cái rương cây lên, và đáp lời:

- Ông vẫn khỏe! Tôi vẫn khỏe! Mọi người đều khỏe!

Nói xong ông sửa cái rương cây sau lưng ngay ngắn mà chẳng quay nhìn Nhút-Đăng, co giò chạy mất dạng.

Lý-mạc-Thu hiểu rõ tai nạn sắp đến với mình. Nàng đưa mắt nhìn và nghĩ thầm:

- Hoàng-Dung, Dương-Qua và Tiểu-long-Nữ một trong ba người không chắc ta địch nổi huống hồ, cả bọn người đông đảo thế kia bao vây.

Bấy giờ nàng nghĩ ra được một kế liền nói:

- Các vị là nghĩa hiệp anh hùng! Rất tiếc cho sự xưng danh này ”ha... ha“! Hôm nay tình cảnh như vậy, có phải các vị ỷ đông hiệp ít, cậy thế tấn công người chăng? Tiểu sư muội! Ta là đệ tử của phái Cổ-Mộ, không bao giờ chịu chết dưới tay kẻ lạ; Tiểu sư muội, lên đây thanh toán ta đi! Lên đây!

Tiếng nói vừa dứt, nàng rút thanh kiếm ra chĩa mũi kiếm vào bụng mình.

Tiểu-long-Nữ lắc đầu nhăn mặt nói:

- Có sự như vậy, ta giết sư tử làm gì!

Võ-tam-Thông bỗng nói:

- Lý-mạc-Thu! Hôm nay ta cần hỏi người một câu thôi: hai cái thủ cấp của Lục-triển-Nguyên và Hà-ngươn-Quân người cất dấu nơi đâu? Người hãy dẫn chúng tôi đi tìm!

Lý-mạc-Thu không dè giờ phút này lại có người nhắc đến ”hai chữ Lục-triển-Nguyên và Hà-ngươn-Quân“ làm cho nàng cả sợ, các thớ thịt run lên ”bần bật“ rồi cũng phải trả lời rằng:

- Đã đốt cháy thành tro rồi còn đâu! Một cái thì ta thiêu rụi trên đỉnh núi Hoa-Son, còn một cái đã tan tành thành bụi giữa Đông hải! Hai người đã lìa sự sống, vĩnh biệt cõi đời, chắc thế nào chiếc đầu cũng trở về với họ!

Mọi người nghe lời nói nàng thực là sâu độc. Họ đều khắc cốt铭心, ai chẳng kinh hãi.

Lục-vô-Song nói:

- Long tử tử có lòng quảng đại từ tâm nên tha giết người. Còn riêng ta! Thì người đã giết cả gia đình đến gà chó chẳng chừa, hôm nay chỉ một mình ta sẽ cùng người báo thù cho gia đình tông tộc! Biểu tử tử! Hãy trông này!

Hai anh em họ Võ đồng thanh bước ra nói:

- Mẹ của ta, vô cố người giết hại, người ngoài sẽ tha thứ! chứ anh em ta vì mẹ mà trả thù, không thể nào tha mạng người cho được.

Lý-mạc-Thu điềm nhiên nói:

- Cây phất trần, trâm, chưởng của tôi, lúc bình sanh giết người không kể số, nếu nhiều người đòi báo thù, thường mạng, ta đâu có nhiều tánh mạng mà thường? Dầu cho ta có tạo ra ngàn oan vạ khổ đi nữa, thì rốt cuộc ta cũng có một tấm thân nhỏ thôi!

Lục-vô-Song và Võ-tu-Văn bảo to:

- Chúng ta giúp cho người giải thoát!

Hai người kẻ cầm đao người chấp kiếm, đồng thời bước nhanh ra trước.

Lý-mạc-Thu đôi tay đau dần, vì sức chém mạnh của hai người kêu lên một tiếng ”choeng“, thanh kiếm của nàng bị đứt gãy làm hai đoạn chỉ còn đôi tay không, chẳng dám cự đương, hay né tránh kịp. Thực là ”một bước chân sai, ngàn năm hận“. Lý-mạc-Thu mạng sống đã hết rồi sao?

Lúc bấy giờ thấy hướng đông khói đen cuộn cuộn, lửa cháy phừng phừng, gió bốc lên đỏ rực cả góc trời, khí thế rất mãnh liệt.

Hoàng-Dung kêu:

- Nguy to! Lửa cháy Tuyệt tình trang!

Châu-tử-Liễu bảo:

- Tạm tha cho con ma đầu! Hãy đi cướp lại thi hài của Châu-đại-Thúc!

Nói xong ông nhảy lại bên Lý-mạc-Thu dùng nhứt dương chỉ điểm vào tâm huyết đạo, làm cho cô ả đứng yên không chạy được.

Trình-Anh nói:

- Nhân tiện cướp lại thể xác của Công-tôn Lục-Ngạc để lửa thiêu rụi mà tội nghiệp!

Mọi người đều nói:

- Phải đi!

Tất cả phóng mình chạy như bay biến về lối cũ! Anh em họ Võ dắt Lý-mạc-Thu theo.

Nhứt-Đặng đại sư, Dương-Qua, Tiểu-long-Nữ và Hoàng-Dung chạy chậm phía sau.

Nhóm người này cách xa Tuyệt-tình trang-viên trên nửa đoạn đường, mà nghe hơi nóng hắt vào mặt, và tiếng ”lách bách“, những tấm ngói trên nóc sánh nổ âm ỉ, tiếng kêu nghe không ngớt.

Võ-tam-Thông nói:

- Công-tôn-Chỉ thật tàn ác vô cùng! Long cô nương lúc nãy chẳng giết nó cho rồi!

Châu-tử-Liễu nói:

- Ta không nghĩ Công-tôn-Chỉ đốt trang trại, mà ta tin chắc do tay của lão bà sói đầu Cừu-thiên-Xích phóng hỏa.

Võ-tam-Thông nói tiếp:

- Cừu-thiên-Xích ư? Đâu có lẽ thế, bà ta chỉ còn bao nhiêu cơ nghiệp đây, thì không lý bà ấy phóng hỏa đốt rụi hay sao?

Châu-tử-Liễu vịn thêm chân khí chạy theo và nói:

- Phân nhiều đệ tử trong cốc không từng phục bà ấy, chúng nghĩ Công-tôn-Chỉ đã chết rồi, thì có khi nào để cho lão bà an nhiên ở đây làm chủ sao? Lòng người rất khó đo lường...

Họ nói lời qua tiếng lại, đã thấy Hỏa hoàn thất trước mặt, vì nơi đây không có phòng cây vách cho nên ngọn lửa không cháy lan tràn tới được.

Châu-tử-Liễu cúi xuống bế ngay thi thể Thiên-Trúc thân tăng đứng dậy thấy mặt mày của ông như lúc còn sống, đôi môi như có vẻ tìm ra điều gì rất mãn nguyện.

Võ-tam-Thông mắt đầy những lệ:

- Sư thúc đến lúc chết vẫn khổ sở vì vẫn phải chịu sự khổ sở đau lòng!

Châu-tử-Liễu nghĩ ngợi và nói:

- Sư thúc, cũng vì đi tìm dược thảo để chữa trị độc tình hoa, mới ra nỗi này!

Bấy giờ Hoàng-Dung và Nhứt Đẳng đã đến kê bên. Hoàng Dung nghe Châu-tử-Liễu nói, liền để mắt trông vào thi thể của Thiên-Trúc thân tăng. Bà khám phá ra một sự lạ! Bà đưa tay sờ soạn khắp áo quần Thiên-Trúc như tìm kiếm vật gì, rồi day qua hỏi Châu-tử-Liễu:

- Lệnh sư thúc có nói ra lời nào trước khi chết chẳng?

Châu-tử-Liễu đáp:

- Không có! Tôi với sư thúc từ trong này bước ra, nào ngờ có kẻ địch ẩn núp sát hại!

Hoàng-Dung nhìn thấy Thiên-Trúc thân tăng có vẻ cười mãn nguyện làm bà sực tỉnh và có một ý nghĩ. Bà liền đỡ đôi tay Thiên-Trúc thân tăng lên xem, một bàn xòe ra không có gì cả, còn một bàn nắm lại bà gỡ các ngón tay ra, thấy trong lòng bàn tay có một cọng cỏ nhỏ.

Bà cầm lên và hỏi rằng:

- Cỏ này là cỏ gì?

Châu-tử-Liễu lắc đầu vì không rõ là cỏ gì cả.

Hoàng-Dung liền đưa lên mũi để ngửi, nghe một mùi hôi mà muốn mửa.

Nhứt Đẳng đại sự kêu lên:

- Quách phu nhơn! Hãy cẩn thận, nó là cỏ Đoạn trường một chất kịch độc!

Hoàng-Dung nghe qua vô cùng thất vọng. Anh em họ Võ áp dẫn Lý-mạc-Thu vừa đến nơi, Võ-tu-Văn nghe Nhứt Đẳng đại sư bảo có chất cực độc liền quay sang Hoàng-Dung nói:

- Sư nương! Hãy cho con vạn ác ma đầu này uống vào.

Nhứt Đẳng đại sư bảo:

- Lành thay! Lành thay! Tiểu hài nhi chẳng nên để ác tâm tánh nổi dậy trong mình.

Võ-tu-Văn nói:

- Sư tổ gia gia! Đối với giống người này, lòng ngài từ được sao?

Bấy giờ ba bốn bề cây cối đều đỏ rực, tiếng phát ra ”lộp bộp“ sức nóng càng lúc càng nhiều không ai chịu nổi.

Hoàng-Dung nói to:

- Chúng ta hãy lui về phía đông bắc trước đã, rồi sẽ nói chuyện sau.

Mọi người đi lên sườn non thật cao, đứng trên nhìn xuống nhà cửa nối liền nhau, bị ngọn lửa quyen xung quanh.

Lý-mạc-Thu bị điểm trúng huyết đạo, tuy đi chạy chẳng được, chớ võ công vẫn tiềm tàng trong cơ thể, nàng thâm nghĩ hãy vận khí chống chế và mở các huyết đạo, thừa cơ mọi người tưởng nàng còn đau chẳng phòng bị, nàng sẽ tung mình lên chạy trốn.

Nghĩ thế, nàng vận chân khí từ ngoài cho vào trong! Khi luồng chân khí đi đến ”rún“, toàn thân đau đớn và rung động! Nàng chịu không nổi kêu lên một tiếng ”ái cha“ cực bi thiết.

Vì nàng không suy xét trước, toàn thân đã bị trúng độc tình hoa rất nặng, khi nàng vận chân khí để hộ thân, luồng chân khí gặp độc của tình hoa, nên chọi nhau dữ dội, làm cho cơ thể của nàng muốn vỡ tung, các huyết đạo cũng chẳng khai thông được và luồng chân khí bị ly tán hết. Chất độc tình hoa được thể càng công phá thực mạnh.

Trong bụng nàng đau nhức vô cùng, ngược mắt nhìn ra ngoài thấy Dương-Qua và Tiểu-long-Nữ so vai nhau từ xa đi lại. Một người phong lưu tài tử là một thiếu niên đẹp, một người kiêu diễm ôn nhu là một tuyệt sắc giai nhân, làm nàng nhớ lại có lúc đã cùng ý trung nhân Lục-triển-Nguyên đi du ngoạn bỗng nhiên Hà-Nguyên-Quân cản trở... dần lòng chẳng được, nên thốt lời rằng: Triển-Nguyên! Lục-triển-Nguyên, chàng ở đâu! Hãy đợi ngày tái ngộ! Triển Nguyên“. Những lời vừa thốt ra, đều do tâm tình khích động. Bởi quá xúc động, nên chất độc càng công phá mạnh, thân thể như bị đánh đập dầy xéo, da thịt nàng run lên bần bật.

Mọi người nhìn thấy như vậy tưởng đâu Lý-mạc-Thu nổi cơn điên, nên ai ai cũng tránh xa mấy bước.

Lý-mạc-Thu trọn đời kiêu ngạo coi người như cỏ rác, đến bây giờ tấm lòng chua xót, vì thân thể bị thấm độc nặng, chịu không nổi nghẹn nói:

- Tôi đau đớn quá, đau đớn quá! Ai cứu dùm tôi!

Châu-tử-Liễu chỉ ngón tay vào thi hài Thiên-Trúc thân tăng và nói:

- Sư thúc ta có thể cứu được ngươi, mà ngươi đã giết thác ông rồi!

Lý-mạc-Thu nghiêng răng trèo treo và nói:

- Đúng rồi, phải rồi, trên đời này ta đã giết, và giết tất cả, giết luôn lão tăng già. Ta muốn chết lắm, ta muốn chết lắm! Ngươi chẳng cần cứu ta làm gì? Ta chỉ cần ngươi giết chết ta, hãy giết đi! Hãy giết đi!

Sự hành hạ của chất độc quá đau đớn nàng không thể chịu đựng được nữa.

Bỗng nhiên đôi vai nàng run lên bần bật và nhắm ngay đầu mũi kiếm của Võ-đôn-Nhu đang cầm chắc lao đầu vào.

Võ-đôn-Nhu thì luôn luôn muốn đâm nàng một vài gươm cho chết để trả thù cho cha mẹ. Bấy giờ thấy nàng lao mình tãi vùn vụt xuống vào lưới kiếm của chàng, trong lúc bất ý chàng kinh hãi lật đật thâu thanh kiếm đưa thẳng lên trời, làm cho Lý-mạc-Thu đâm đầu vào khoảng không, và không đủ sức gượng lại.

Một tấm thân mềm mại ngã xuống dốc núi, và lăn lông lốc như trái cầu. Với cái trốn nhanh vô kể, nàng lọt vào biển lửa trập trùng, chỉ kịp thốt lên hai tiếng "chết tôi rồi"! Toàn thân nàng dấy dựa trong đồng lửa phút chốc rồi im bật.

Mọi người kinh hãi vì câu chuyện xảy ra ngoài sự tưởng tượng của họ. Cho nên ai nấy chạy ra ngoài gành đá trông xuống, chỉ thấy nàng tung bay như ngọn đuốc, nàng dấy dựa một lúc rồi tắt thở. Mọi người thấy Lý-mạc-Thu bị hỏa thiêu mất xác cũng cảm hoài, nhưng việc này không tại ai cả, cũng do nàng tự chiêu kỳ họa mà thôi!

Riêng Tiểu-long-Nữ vì tình đồng đạo, trong lòng bất chợt kêu lên một tiếng tuyệt vọng:

- Lý-mạc-Thu! Sư tử hãy chạy ra! Hãy chạy ra!

Bấy giờ Lý-mạc-Thu đang bị lửa bao vây, trong một tình cảnh tuyệt vọng, khoảnh khắc toàn thân nàng nám đen.

Mọi người nhìn cảnh trạng này chẳng nói nên lời. Đột nhiên ánh lửa hồng phát ra giọng ca áo não như vậy:

"... Hỏi người dưới thế tình là vật chi?

Cõi đời sanh tử hiệp ly...

Trời Nam đất Bắc..."

Tiếng ca đến đây nhỏ dần và ngưng bật.

Tiểu-long-Nữ vịn vai Dương-Qua rung rung đôi giòng lệ, thương cảm cho tình sư môn đồng đạo.

Mọi người nhớ lại Xích luyện tiên tử Lý-mạc-Thu trọn đời đã nhiều oan nghiệt hôm nay hồn về âm thế, cũng do điều oan nghiệt của mình gây ra.

Cuộc điện tình trường gay go và nhiều trở ngại, lúc thì thông suốt lúc lại nghẹn ngào. Nếu ta cưỡng lại lý trí và tâm linh thì sớm muộn gì cũng bị trầm kha nơi vực thẳm hay biển lửa tập trung. Mọi việc trên đời đều do ta tạo ra cả.

Trình-Anh và Lục-vô-Song bị giết toàn gia, mối thù này không bao giờ họ quên được, khi thấy nàng chết thê thảm, như vậy là trả được mối cừu, nhưng cả hai đều có ý không vui.

Hoàng-Dung mở đai bế Quách-Tường ra, và liên tưởng tới Lý-mạc-Thu, con người bình sanh không chuyện ác nào không làm, tuy vậy nàng đã làm được một chuyện lành và đáng mến, là nàng đã gia công nuôi nấng Quách-Tường trên mấy tháng. Cũng vì cái ơn này làm cho Hoàng-Dung cảm cánh và ái ngại.

Bà đỡ Quách-Tường cho ngòi vào lòng và cầm đôi tay bé tí, hướng vào ngọn lửa lay mấy lay đến ơn.

Dương-Qua từ lúc ở Đoạn trường-nhai về đây, thấy thi thể Lý-mạc-Thu nhớ lại thi hài Công-tôn Lục-Ngạc còn để trong gian đại sảnh lại nhìn thấy ngọn lửa từ gian đại sảnh bốc lên, làm chàng hoảng hốt phi thân chạy như gió lốc, chẳng mấy chốc đã đến nơi thấy đại sảnh đường bốn bên lửa dấy. Chàng nghĩ đến hai người một kẻ ác một kẻ lành, đều tự tử vì tình cả, và cả hai có lẽ bị lửa thiêu mất xác, làm cho chàng khổ sở vô cùng, gào to một tiếng thảm thê.

Lúc bấy giờ lại nghe có tiếng từ trên đỉnh núi hướng đông bắc nổi lên tiếng cười sặc sụa theo gió đưa đến, nghe như tiếng cú kêu đêm lạnh, làm nhức óc long tai.

Thanh âm này thực chẳng gần! Tiếng cười này từ xa đưa lại phát ra do một người có nội công thực là thâm hậu cực kỳ.

Dương-Qua buột miệng nói to:

- Đúng là tiếng cười của Cừu-thiên-Xích! Làm sao bà ta chạy lên đỉnh núi cho được? Lạ quá! Lạ quá!

Tiểu-long-Nữ lòng rúng động:

- Theo tôi nghĩ chúng ta hãy chạy lên đỉnh núi, hỏi thăm bà ta cất dấu tuyệt tình đơn nơi đâu?

Dương-Qua cất tiếng cười khổ sở nói:

- Long nhi! Long nhi! Hoàn cảnh hiện tại rất khó, Long nhi! Nghĩ sao mà nói thế?

Hoàng-Dung, Võ-tam-Thông và Châu-tử-Liễu vừa chạy đến đây.

Nguyên mọi người cũng muốn giúp Dương-Qua tìm thuốc giải độc, lại nghe lời Tiểu-long-Nữ vừa nói làm cho mọi người suy nghĩ:

- Đến hỏi thăm bà nhắm chẳng có gì bất tiện, thoảng như câu được linh dược, thì bắt ép chàng phải uống, chẳng để cho chàng vì tánh tự ái đi tìm cái chết!

Mọi người đều suy tưởng như vậy! Bỗng nhiên có tiếng nói nổi lên:

- Chúng ta hãy đến xem sao?

Thì thấy cha con Võ-tam-Thông, Gia-luật-Tề, Hoàng-nhan-Bình cất bước chạy nhanh.

Dương-Qua hít vào một luồng không khí và thâm nghĩ:

- Trừ phi Tiểu-long có một phần giải được, và chàng một phần thì lúc ấy vợ chồng mới uống với nhau để cứu mạng.

Trình-Anh đứng bên mọi người, từ nãy giờ không nói gì cả. Bỗng nhiên nàng cất tiếng nói:

- Dương đại ca! Đại ca không nên làm phật ý mọi người đã tử tế! Tôi nghĩ đại ca hãy đến với mọi người!

Trình-Anh bình sanh đối đãi với Dương-Qua rất tử tế và ân hậu lắm.

Dương-Qua rất cảm mến nàng, tuy nhiên đối với nàng Dương-Qua không thể là tình nhân được, vì trái tim chàng đã giao trọn cho Tiểu-long-Nữ. Dương Qua chỉ lấy tấm lòng kính mến và quý trọng mà trả lại tình nàng thôi.

Từ lúc Trình-Anh với Dương-Qua quen nhau, không bao giờ nàng mượn chác hay nhờ cậy Dương-Qua gì cả, nhưng hôm nay nàng chỉ điếm cho chàng mấy lời, trong một hoàn cảnh khó khăn nan giải, do đó Dương-Qua gật đầu tỏ vẻ ưng thuận và nói:

- Phải thế! Để tôi chạy lên đỉnh núi xem lão thái bà đã làm ma quỷ gì trên đỉnh núi?

Lục-vô-Song chúm chím cười:

- Ngốc nõn! Trúng ngốc, hôm nay nghe lời mà đi! Trẻ con thật!

Dương-Qua không đáp, chạy lẹ lên đỉnh núi, theo hướng tiếng cười vang của Cừu-thiên-Xích phát ra. Dọc đường chàng nhìn thấy cây cỏ sum sê làm chàng nhớ lại có một ngày cùng Công-tôn Lục-Ngạc và Cừu-thiên-Xích ba người chạy trốn từ dưới động đá sâu thẳm lên trên này. Ngày nay cảnh vật chẳng đổi, mà Lục-Ngạc chẳng còn ở trên đồi này nữa. Còn chính mình ở lại cõi đời cũng chẳng được bao lâu, cho nên tấm lòng buồn nản không yên.

Mọi người đã chạy xa trên nửa dặm mới đến gần đánh thượng, nhìn thấy rõ ràng chỉ có một mình Cừu-thiên-Xích, ngồi trên chiếc ghế dài đặt ngay chót đỉnh, ngược mặt lên trời cười sặc sụa, giống như kẻ điên.

Lục-vô-Song nói:

- Bà ta nghĩ còn có một thân nên cười đại như vậy, chỉ sợ bà ta cuồng trí nổi cơn điên.

Hoàng-Dung bảo to:

- Chúng ta hãy cẩn thận đừng đến gần! Hãy đề phòng nguy kế, vì lòng dạ của Lão thái bà rất độc! Ta nhìn xem, có lẽ暮 già này nổi cơn điên thật!

Nhóm người này đều sợ môn ám khí Thiết tảo hạt, nên chẳng ai bước đến gần Cừu lão thái bà cả.

Hoàng-Dung hít một hơi dài và toan nói, thì thấy một người ở sau phiến đá hiện ra, đầu chít khăn vuông mặc áo xanh mạt, chính là Công-tôn-Chỉ.

Ông cởi chiếc áo cầm nơi tay phẩy qua phát lại, chiếc áo dài mềm nhũn.

Mọi người không nghĩ được lão Công-tôn muốn giở trò gì chỉ nghe ông cười ha hả và hét to rằng:

- Nay lão phụ độc ác! Người đã đem ngọn lửa, thiêu rụi cơ nghiệp của tổ tiên ta gây dựng ngót trăm năm! Hôm nay ta không thể tha thứ người được nữa.

Nói xong tay ông quay chiếc áo vùn vụt hướng vào Cừu-thiên-Xích mà đi đến.

Lại có tiếng vi vu nổi lên, Cừu-thiên-Xích xạ ra liên tiếp mấy viên thiết tảo hạt, vào người Công-tôn-Chỉ. Viên thiết tảo có công dụng bắn xa, nên khí thế rất hung mãnh!

Công-tôn-Chỉ tay cầm chiếc áo phát phơ nhắm vào các viên thiết tảo hạt đỗ vùn vụt, do đó chiếc áo dài của Công-tôn-Chỉ bị rách tét nhưng chẳng một viên nào trúng vào cơ thể của ông cả.

Công-tôn-Chỉ liệu rằng chiếc áo dài không thể chống cự nổi viên thiết tảo hạt, nhưng lòng đầy giận hờn chua xót, thấy mục ngồi một mình trên đỉnh núi, không có người tiếp tay cứu viện, ông muốn lên đây dùng thiết chưởng quật chết Cừu-thiên-Xích, thoảng như có người dưới núi chạy lên cứu viện, thì mọi việc đã rồi.

Suy nghĩ như thế nên ông mới chẳng sợ nguy hiểm vượt lên đây.

Bấy giờ lại thấy chiếc áo dài có công dụng như thế, làm ông hoan hỉ tăng thêm cước bộ đi đến gần thêm tí nữa.

Cừu-thiên-Xích thấy lão ta đến gần hốt hoảng hô to rằng:

- Quyết cứu người a!

Lời nói bà vừa dứt toàn thân bà run lên vì sợ hãi:

Quách-Phù thấy vậy nói:

- Mẹ! Mẹ xem lão Công-tôn dám giết người không?

Hoàng-Dung không đáp vì chính bà cũng không giải được vấn đề này... bà nghĩ thầm:

- Mục già này mất hết sáng suốt và nổi cơn điên, chứ tại sao cười sặc sụa làm chi cho lão ta biết mà đến.

Chỉ nghe được vài tiếng là Cừu-thiên-Xích phun ra hai viên thiết tảo hạt. Hai người rất gần bên nhau, viên thiết tảo sức đi càng mạnh càng nhanh không thể tả!

Công-tôn-Chỉ vung chiếc áo lên nghe vùn vụt, che đỡ mấy viên thiết tảo hạt, đột nhiên Công-tôn-Chỉ hô to một tiếng, chui vào một cái hang dưới đất mất dạng.

Cừu-thiên-Xích nhìn không thấy, cất tiếng cười ha ha vang dội.

Tiếng cười của lão thái bà rất lạ chỉ cười "há há" một giọng mà thôi.

Trong lúc bà đang cười hăng hắc, thì một cái áo dài từ dưới đất bay lên, trùm vào chiếc ghế ngồi Cừu-thiên-Xích bao luôn cả người bà ấy, và lôi xuống đất sâu.

Tiếng cười của Cừu-thiên-Xích tắt hẳn và đổi lại là tiếng khóc kinh hoàng sợ hãi.

Không biết Cừu-thiên-Xích bị lão Công-tôn khủng bố ra sao? Mà tiếng kêu từ dưới đất vọng lên không dứt, dần dần nhỏ lại và tắt hẳn.

Không rõ Công-tôn-Chỉ mang Cừu-thiên-Xích đi đâu?

Mọi người đứng trên sườn núi nhìn thấy, chỉ biết lấy mắt nhìn nhau, mà không hiểu rõ lý do ra sao cả, chỉ có Dương-Qua biết rõ căn nguyên gốc cội câu chuyện này, nên chàng thở dài:

- Cuộc nhân duyên rất đẹp, cũng biến thành oan gia trái chủ.

Mọi người cố gắng chạy lên đỉnh núi, ngó thấy có bốn tên tỳ-nữ nằm chết phơi thây dưới đất, kế bên là một hang đá sâu thẳm nhìn xem phía dưới thấy toàn một màu đen kịt, mờ mờ ảo ảo không thấy rõ đáy hang.

Nguyên lúc trước bà ta chịu thảm nạn dưới đáy hang sơn động, nên cõi lòng bà chứa toàn sự oán hận. Khi phóng hỏa đốt ngôi Tuyết tình trang thành bình địa thì bà đã ra lệnh cho bốn cô tỳ nữ kiệu bà đi lên đỉnh thượng.

Lúc trước nhờ có Dương-Qua và Công-tôn Lục-Ngạc, xuống tận đáy hang của sơn động của bà đem ra, do theo một con đường chạy thẳng lên đỉnh thượng mà thoát thân. Vì nhớ lại nẻo đường lúc trước do Dương-Qua bắt dẫn, nên Cửu-thiên-Xích mới sai bốn tên tỳ nữ kiệu bà lên đây.

Trong lúc đi đường bà theo những dấu vết cũ mà chui vào sơn động. Khi đến đỉnh núi an bà Cửu-thiên-Xích mới xạ độc thiết tảo sát hại bốn tên tỳ nữ, rồi cất tiếng cười man rợ chính là bà giả tạo nghi trang, để làm cho Công-tôn-Chỉ nghi ngờ chẳng được.

Công-tôn-Chỉ thực tình, là không biết có một đường hang chạy thẳng lên đỉnh núi, mà ông chỉ cố gắng đạp sỏi dầy sành lên tới đây.

Cho đến lúc ông gặp mặt Cửu-thiên-Xích, cơn giận nổi lên ông phe phẩy chiếc áo dài, chụp vào chiếc ghế ngồi của mục, hai người trì kéo lẫn nhau và lọt ngay vào hố thẳm! Con đường từ miệng đỉnh núi chạy tận mãi đâu đâu... thể xác của hai người rớt xuống hang sâu muôn trượng! Lúc sống là oan gia, trái chủ tình hận, đến bây giờ thể xác cả hai người đoàn tụ, họ ôm cứng nhau, thịt bị nát xương phải tan, cũng như đập vỡ mối tình đau khổ.

Tưởng lại lúc còn sống họ căm thù nhau, nghiền răng chặt lưỡi, thể không đợi trời chung, nào ngờ khi kết cục, cái chết của họ đồng táng chung một huyệt.

Dương-Qua nói ra nguyên ủy, cho mọi người nghe ai ai cũng mát dạ.

Trình-Anh và anh em Gia-luật-Tê, cảm động vô cùng, cả ba lo đào lỗ chôn bốn tên đệ tử lục y.

Nhìn thấy Tuyết tình cốc đã biến thành biển lửa, không còn chỗ trống nào ở lại được, mọi người đi lần lần rời chốn này càng sớm càng tốt.

Châu-tử-Liễu nói:

- Dương bằng hữu! bị trúng độc nặng chưa có cách gì giải, theo tôi nghĩ hãy mau đi tìm danh y, để chữa trị, chứ để như vậy sao?

Mọi người đều cho là phải. Nhưng Hoàng-Dung cãi:

- Chẳng nên! Hôm nay không thể nào đi đâu được?

Châu-tử-Liễu hỏi:

- Quách phu nhân có cao kiến gì chăng!

Hoàng-Dung nhíu mày nói:

- Nơi bả vai tôi bị thương khá nặng, hiện giờ hành hạ đau đớn quá. Vậy chúng ta hãy tạm nghỉ đỡ đêm nay, ngày mai lên đường chẳng muộn! Mọi người nghe Hoàng-Dung nói đều lấy làm lạ, vết thương ở bả vai bà ta đâu có

gì mà nói như thế. Tuy nhiên mỗi người cũng tự đi tìm chỗ nghỉ ngơi, kẻ ở dưới tàn cây người nằm trong hang đá.

Tiểu-long-Nữ và Dương-Qua hai người kề vai nhau mà đi, và sắp lần xuống chân núi, bỗng nghe tiếng Hoàng-Dung gọi giật lại:

- Long gia muội muội! Người lại đây! Ta có một câu chuyện muốn bàn cùng tiểu muội!

Nói xong bà gọi Quách-Phù lại trao cho nàng bé bé Quách-Tường và đến Tiểu-long-Nữ cầm tay nàng dắt đi hướng về phía Dương-Qua cười nho nhỏ và bảo:

- Qua nhi! Người đừng áy náy! Long nhi với người đã thành hôn, ta chẳng khuyên nàng ly dị với người đâu?

Dương-Qua cười và đáp:

- Bá mẫu! Tôi không áy náy đâu! Bá mẫu hãy khuyên thử Long nhi xem!

Tuy nói vậy chớ trong bụng chàng có một thắc mắc vô cùng, nghĩ thầm:

- Quách bá mẫu! Có chuyện gì để nói với Long-nhi kia?

Mắt nhìn theo hai người, thấy Hoàng-Dung cắp tay Tiểu-long-Nữ đi lần xuống núi, và họ đến gốc cây to ngồi xuống thì thầm.

Mặc dầu chàng rất buồn, nhưng không dám đến chỗ hai người nói chỉ nghĩ rằng:

- Long nhi chẳng có buồn phiền ta gì cả? Chỉ có ta lo rầu cho nàng mà thôi!